Стојан Младеновић је умало напустио Инфективну клинику како би се у његов кревет сместио лидер ЛДП-а Чедомир Јовановић. Већ му је била написана отпусна листа и требало је да буде премештен у КБЦ "Бежанијска коса". Ипак, пожртвованошћу једног лекара остао је на Инфективној, али је пребачен у другу собу са шест кревета. Соба у којој је лежао Чедомир Јовановић је од трокреветне постала двокреветна.

Младеновић је своје искуство описао у писму које је објавио Данас , преносимо вам га у целости:

Лежао сам на Инфективној клиници, Пастерова 2, Београд, 6. одељење, Клинике за инфективне и тропске болести.

Лечен сам од 30. 6. 2020. до 15. 7. 2020. Број историје болести 1584/2020.

Првог јула дошли су у моју собу и рекли ми да ће да ме селе у болницу Бежанијска коса. Имао сам времена минут-два да спакујем своје ствари.

Добио сам отпусну листу, сестра ми изнела ствари и буквално сам био избачен из болнице а комбија ниоткуда.

Пошто ме тресла грозница, нисам знао шта даље да радим. После извесног времена изашао је један млади човек др Марко Марковић, позвао ме да седнем у ходник 6. одељења болнице и наредио сестри да ми се да кисеоник.

Онда је рекао мени: „Ово је веома непоштено и нељудски.“ И то рекао неколико пута. Сестри је неколико пута рекао да се поцепа отпусна листа и да се отвори нова листа, да се ја примим у болницу.

Оно што је овај човек за мене урадио, он би урадио за сваког грађанина ове земље. Он је за мене планина од човека, светлост и нада Србије.

Желим да му се захвалим, желим да га поздравим, желим да га други грађани Србије поздраве.

Исто тако желим да се захвалим сестрама које су ми други пут спасиле живот.

Смештен сам у собу 6 са шест пацијената. Пошто ми се учинило да из собе један нисам покупио све ствари, отишао сам у ту собу и видео на кревету на ком сам лежао Чедомира Јовановића (политичар) и још једног пацијента. Од трокреветне собе направљена је двокреветна соба.

Доктор који ми је написао отпусну листу је иначе професор, директор клинике је доцент а директор болнице не знам шта је. Али оно што знам је да њих двојица за месец дана никада нису ушли на Шесто одељење инфективне клинике у Београду.

Они не заслужују да им име споменем, све што сам имао да кажем професору рекао сам јавно испред целе собе и визите, како њему тако и његовим претпостављанима.

У сличном тону оно што сам рекао начелнику рекао сам и господину Јовановићу. Са господином Јовановићом сам се сретао скоро свакодневно. Све што сам му ја рекао није га ништа дотицало, а у крајњем случају он ништа није крив.

(Данас)